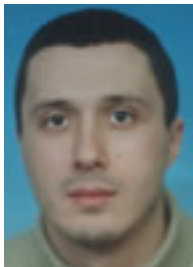

Поводом потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању Европској Унији

Потпис представника једне политичке странке на најважнији државни уговор после Другог светског рата, стављен у име државе Србије мимо сваке правне основе и политичког договора, има све карактеристике државног удара и спада у ред најсрамнијих потписа у српској историји. И ту бранковићевска и јудинска политичка психологија уопште нису најважнија ствар. Овај потпис и овај политички уговор спорни су и по многим другим основама:

- **Проблем демократске и правне процедуре**

Да ли је игде у новијој светској историји забележен случај да је **потпредседник** једне **техничке владе**

(владе у оставци) у време избора потписао један од најважнијих могућих државних уговора? Карактеристично је да свој потпис, упркос најавама, ипак није ставио председник државе, јер би то био очигледан државни удар и кршење Устава Србије. Међутим, ни потпис француског држављанина на месту потпредседника Српске владе није ништа мање државни удар. Напротив. Три представника једне једине политичке странке у Србији, мимо народног референдума и скупштинске потврде, самостално одлучују о судбини српског народа.

- **Проблем признања независног Косова**

Да ли је овај потпис део Акционог плана Владе Републике Србије? Да ли је усаглашен од стране државног преговарачког тима за Косово и Метохију? Већ смо поменули да није прошао скупштинску и референдумску проверу. Шта о овом Споразуму каже 70 процената анкетираних који су се у свим анкетама изјаснили против уласка Србије у

Европску Унију, ако је услов придруживања одрицање од Косова и Метохије? Зашто се оваквим политичким потезима руши и последњи остатак јединствене државне политике за Косово и Метохију и уништава и последњи траг дипломатске борбе за одбрану Косова и Метохије у саставу Србије? Ако је нашој држави свеједно шта Европска Унија мисли и ради по питању независног Косова, зашто би било која друга држава на свету имала нешто против независности? Какву поруку смо послали олаквим придруживањем главној политичкој сили која шаљући своју мисију директно ради на омогућавању и признавању независног Косова?

• Проблем неупотребљивости споразума

Само у српским аутоцензурисаним медијима, обучаваним у Новом Кумровцу на курсевима евроунијатске пропаганде, могуће је не приметити да је потписани споразум истог тренутка стављен ван снаге, до испуњена свих хашких услова, којима, узгред буди речено, неће бити краја. Шта смо онда уопште потписали и добили као држава? Ништа. Овај потпис практично значи једино верификацију нашег пристанка да ћемо изручити свакога Србина на свету кога нам Хаг затражи.

• Проблем предизборног маркетинга

На крају долазимо до јединог смисла потписаног споразума, а то је предизборни трик. Потписивање је уприличено на највишем нивоу политичке манипулације која има за циљ голи политички маркетинг стране за коју се навија на српским изборима. Оно што је ту највећи проблем јесте што се својим штићеницима не дарује чак ни минимум истинске помоћи којом би се боље закамуфлирала стварна намера бриселског централног комитета. Јер они који су свом председничком кандидату на изборима у Србији сутрадан по његовој изборној победи одузели седмину државне територије на којој је изабран за председника, после тога могу са њим да потпишу и споразумну фатаморгану.

• Проблем придруживања Европској Унији

У мору више него спорних питања у вези са овим Споразумом потпуно је пренебрегнуто питање да ли је улазак у Европску Унију, невезано за тему Косова и Метохије, уопште добар пут за државу Србију? Да ли је у нашем друштву вођена јавна расправа на ову

Државни удар или Милосрдни анђео 2

Пише: Бошко Обрадовић
уторак, 06 мај 2008 20:56

тему? Да ли су грађани Србије питани на референдуму да ли су за улазак у Европску Унију? Какве економске погодности, а какав колонијални статус доноси за нашу земљу трговински део овог споразума? Постоје ли неки други трговински споразуми, стране инвестиције и тржишта која неко блокира у Србији, затварајући истинску перспективу српске државе?

Толико је питања на која нема одговора. Српски сабор Двери, као национална организација слободних људи које понижава непрестано вређање наше елементарне интелигенције и националног достојанства, неће престати да поставља ова питања у нашем јавном животу. Потпуно смо сигурни да неће још дуго потрајати заразна болест жутице у нашим медијима и да ћемо ускоро изаћи из евроунијатског карантина.

У Београду, 30. априла 2008.